

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/221/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115217242
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4115217242.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej v spore žalobcu: BL Plus, s.r.o. IČO: 50 798 243, so sídlom Prenčov 177, zastúpený: JUDr. Peter Rybár, s.r.o., advokátska kancelária, Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava I, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Bratislava - Majerníkova 3/A, v konaní o zaplatenie 3.243,20 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 25C/304/2015- 337 zo dňa 19. septembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 2.6.2015 sa pôvodný žalobca (Ján Kováčik) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 3.031,25 eura spolu s príslušenstvom, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca plnil na základe zmluvy o úvere č. 4033103 zo dňa 13.05.2009, v zmysle ktorej mu bola poskytnutá suma 800 eur a žalobca ako dlžník sa zaviazal túto sumu vrátiť v 12-mesačných splátkach zvýšenú o dohodnutý poplatok vo výške 772 eur. Ročný úrok podľa žalobcu predstavoval viac ako 96,49 %. Predmetný úver pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov, konečnej splatnosti úveru a úrokovej sadzby, považoval za bezúročný a bezpoplatkový. Žalobca požiadal v priebehu konania o pripustenie rozšírenia petitu o sumu 211,95 eura. Dodatočne zistil, že na účet žalovaného podľa zmluvy uhradil sumu 4023,20 eura, teda o 3243,20 eura viac. V rozsahu sumy 3.243,20 eura tak došlo na strane žalovaného k prospechu získanému bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 25C/304/2015-184 zo dňa 16.6.2016 pripustil zmenu návrhu s tým, že bude rozhodovať o nasledovnom petite: „Odporca je povinný do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť navrhovateľovi sumu 3243,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% p.a. zo sumy 3031,25 eur od 29.5.2015 do zaplatenia, vo výške 8,05% p.a. zo sumy 211,95 eur od 21.11.2015 do zaplatenia.“

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 25C/304/2015- 245 zo dňa 31. októbra 2017 (v poradí prvým) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.243,20 eura s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.031,25 eura od 29.05.2015 do zaplatenia, a zo sumy 211,95 eura od 21.11.2015 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. Posledným výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 194,50 eura na účet Okresného súdu Nitra do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodol v neprítomnosti žalovaného rozsudkom pre zmeškanie.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie. Odvolací súd uznesením č.k. 7Co/109/2018- 307 zo dňa 28.06.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd zastal záver, že odvolanie žalovaného je dôvodné, pretože súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie bolo potrebné konštatovať existenciu vady konania, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.629,61 eura s 8,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.417,66 eura od 29.05.2015 do zaplatenia, a zo sumy 211,95 eura od 21.11.2015 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1,2 písm.e), § 4 ods. 1,2,3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1,2,5, § 54 ods. 1,2, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1,2, § 657 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal preukázané, že medzi pôvodnými stranami bol zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou zo dňa 13.05.2009. Súd vzťah posudzoval podľa zákona č. 258/2001 Z.z. Bol toho názoru, že zmluva neobsahuje údaj o RPMN v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) citovaného zákona, preto je bezúročná a bez poplatkov. Pôvodný žalobca mal uhradiť len poskytnutú sumu 800 eur. Nad rámec vyčerpanej sumy 800 eur žalobca zaplatil žalovanému sumu 3.243,20 eura, z toho sumu 1.629,61 eura od 02.06.2013. Súd prvej inštancie konštatoval, že ohľadne zaplatenia pohľadávky nad sumu 1.629,61 eura (platby pred 02.06.2013) je návrh vzhľadom na námietku žalovaného premlčaný, a preto v tejto časti návrh zamietol. Podľa názoru súdu došlo k ubehnutiu subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od úhrady dlhu (jednotlivých platieb) do dátumu 02.06.2013, keďže žaloba bola podaná dňa 02.06.2015. Žalobca tvrdil, že sa o nároku na bezdôvodné obohatenie dozvedel až neskôr od právneho zástupcu. Súd argumentoval, že v deň úhrady úveru, istiny či úroku, alebo poplatku žalobca presne vedel koľko uhradil a z akého dôvodu. Nepovažoval za významné, či žalobca mal také právne znalosti, aby bol schopný subjektívne posúdiť skutkové okolnosti, či je zmluva neplatná alebo nie. Uviedol, že ak sa teoreticky až z predmetného konania, či neskôr, pôvodný žalobca dozvedel, že možno jeho právny nárok kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie, nie je to pre plynutie subjektívnej premlčacej doby relevantné. Ak by sa umožnilo spotrebiteľovi iný náhľad na výklad týchto zákonných ustanovení, bolo by to značne za hranicou zvýhodnených spotrebiteľských právnych vzťahov. V tomto smere súd poukázal na zhodný názor súdov v rozhodnutiach súdov : Krajský súd v Nitre 6Co/562/2015, NS ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011, NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, sp. zn. 5Cdo/291/2015 KS v Nitre sp. zn. 25Co/1019/2015, sp. zn. 6Co/220/2015, rozhodnutie OS v Prešove sp. zn. 9Csp/137/2016.

4.2 Ďalej dôvodil, že objektívna premlčacia doba bola 3 ročná, nie 10 ročná. Zo strany žalovaného nebol preukázaný úmysel sa obohatiť, a to ani nepriamy. Aj keď súd považoval úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na to, že neobsahuje podstatné náležitosti, nie je možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že žalovaný mal úmysel sa obohatiť voči žalobcovi. Úmysel musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Zodpovednosť za preukázanie bezdôvodného obohatenia je objektívna. Uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tom, že by preukázal úmysel žalovaného sa bezdôvodne obohatiť. Súd sa nestotožnil s rozhodnutím, na ktoré poukazoval žalobca a naopak poukázal na iné rozhodnutia súdov : rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 15Co/207/2015, rozhodnutia KS v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/90/2015, sp. zn. 14Co/1128/2014, KS v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015. Doplnil, že plynutie objektívnej doby bolo pritom irelevantné. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je upravený odlišne, avšak tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba.

4.3 Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalovaný nepreukázal, že by žalovaná suma pozostávala aj z iných nárokov ako zo zmluvy o úvere, pričom to potvrdzoval aj prehľad splátok vystavený samotným žalovaným. Z prehľadu nevyplývalo, že by išlo o platby za rozhodcovské konanie či exekučné konanie. Ďalej uviedol, že súd nerozhodoval o navrátení do pôvodného stavu v exekučnom konaní. Išlo o civilnoprávny spor, preto nevidel dôvod prihliadať na § 61 exekučného poriadku platného v čase výkonu exekúcie. Predmetom konania bol nárok žalobcu voči žalovanému na vrátenie bezdôvodného

obohatenia. Ustanovenia Občianskeho zákonníka ohľadne bezdôvodného obohatenia nevyklúčujú nárok na jeho vrátenie získané i v exekučnom konaní. Doplnil, že takýto názor žalovaného by bol aj v rozpore s dobrými mravmi, ktorý z úveru 800 eur nadobudol sumu 4.043,20 eura počas piatich rokov, čo je zjavne v rozpore so zákonom a čo možno charakterizovať ako zjavne neprímeranú odmenu. Žalobca mal nárok na vrátenie nepremičanej sumy uhradenej nad čerpanú sumu z titulu bezdôvodného obohatenia, čo predstavovalo sumu 1.629,61 eura, išlo o platby po 02.06.2013, z toho v rozsahu 211,95 eura o sumu uhradenú až po začatí tohto konania. Súd žalobcovi priznal úrok z omeškania v zmysle § 517 OZ a nariadenia vlády č. 87/95 Z.z. odo dňa po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie (suma 1.417,66 eura), resp. od rozšírenia žaloby 21.11.2015 (suma 211,95 eura), keď žalovaný od tohto času vedel, že sa bezdôvodne obohatil. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a 262 ods. 1 CSP tak, že žiadnej strane nepriznal náhradu trov konania, pretože boli skoro rovnako úspešní, rozdiel v rozsahu 0,5 % (50,25 - 49,75) bol nepatrný.

5. Žalobca podal v zákonnej lehote proti rozsudku odvolanie namietajúc právne posúdenie súdu o plynutí subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal na špecifickú situáciu v danom prípade, keď spotrebiteľ plnil podľa písomnej zmluvy o úvere, pričom spotrebiteľ nemal vedomosť o dôležitej skutkovej okolnosti a síce, že zmluva o úvere trpí právnymi vadami a z tohto dôvodu sa na zmluvu o úvere uplatňuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. O vadnosti zmluvy o úvere žalobca skutočne nevedel a jeho vedomosť v momente plnenia nebola ani žiadnym spôsobom preukázaná. Poukázal na ust. § 107 ods. 1 OZ, z ktorého vyplýva, že slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť skutočnú vedomosť o skutočnostiach uvedených v tomto ustanovení. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo by sa to mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Argumentoval, že na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel skutočne vedieť, že na základe danej úverovej zmluvy dodávateľ nemá nárok na plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, pričom je irelevantné, z akého dôvodu by tento nárok nemal. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú takmer všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa; teda v žiadnom prípade nejde o pokus o automatizáciu posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ako je to prezentované konajúcim súdom. Dodal, že v prípade vzniesenia námietky premlčania musí ísť o kvalifikovanú námietku premlčania, kedy povinný subjekt nielenže slovne túto vyjadrí, ale ju podloží relevantnými tvrdeniami a nespochybniteľnými dôkazmi, k čomu v tomto prípade nedošlo. Skutočnosť, že sa na úkor žalobcu obohatil žalovaný, sa žalobca reálne dozvedel až pri prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorého vyhľadal za účelom usporiadania jeho jednotlivých záväzkových vzťahov so svojimi veriteľmi. Žalobca následne v ten istý deň udelil svojmu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v konaní, pričom skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom nebol v predmetnom konaní nijako preukázaný. Zdôraznil, že poukazovanie plnenia zo strany žalobcu svedčí skôr o tom, že bol presvedčený, že adresát má nárok na plnenie. Poukázal na početnú judikatúru, v zmysle ktorej pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť - Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.3.2007 sp. zn.: 33Odo/306/2005, Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: III. ÚS 413/2013 - 9, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.02.2011 sp.zn.: 5Cdo/121/2009, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.10.2018 sp. zn.: 17Co/67/2018 - 195 a ďalšie. Na základe uvedeného má za to, že konajúci súd na prejednávany prípad aplikoval nesprávny výklad subjektívnej premlčacej doby, na základe čoho sa absolútne nezaoberal subjektívnou skutočnosťou - existenciou skutočnej vedomosti žalobcu o existencii bezdôvodného obohatenia. Nakoniec žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle a odôvodnenie tohto rozhodnutia rozhodne nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Súd prvej inštancie v rozhodnutí svoje závery o začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia žiadnym spôsobom bližšie nezdôvodnil a absolútne nevysvetlil, prečo jednotlivé argumenty žalobcu k uvedeným otázkam nepovažoval za správne. Namietal nesprávnosť a nezákonnosť výroku o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol nesprávne. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti, ako aj vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Napriek tomu, že žalobca v úvode odvolania uviedol, že napáda odvolaním celý rozsudok, z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že svoje odvolanie smeroval len voči výroku o zamietnutí časti žaloby a trovám konania, keďže vyhovujúcim výrokom bolo žalobcovi vyhovené v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Žalobca argumentoval predovšetkým nesprávnym právnym posúdením plynutia subjektívnej dvojročnej premičacej doby, keď začiatok jej plynutia odvíjal od skutočnej vedomosti pôvodného žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorým mala byť návšteva jeho právneho zástupcu, kde sa žalobca reálne dozvedel, že sa na jeho úkor obohatil žalovaný.

10. Ustanovenie § 107 OZ ustanovuje kombinované premičanie doby, a to subjektívnu, ktorá je dvojročná, a objektívnu, ktorú nemožno prekročiť, hoci by ešte boli podmienky pre uplynutie subjektívnej premičacej doby, a ktorej dĺžka je určená rozdielne podľa charakteru získania bezdôvodného obohatenia. V prípade, že bolo bezdôvodné obohatenie získané bez úmyselného konania, jej dĺžka je tri roky a ak bol taký prospech získaný úmyselne, určil Občiansky zákonník jej dĺžku v rozsahu desať rokov. Aj plynutie týchto lehôt je stanovené odlišne a aj ich plynutie a skončenie nie sú na sebe závislé. Osobitne je upravený aj začiatok plynutia týchto premičacích dôb. Pre začiatok behu subjektívnej premičacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Naproti tomu, plynutie objektívnej premičacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor; v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 O. z. plynie odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu (R 25/1986, s. 111 ods. 4 a s. 112 ods. 1).

11. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, lebo v ich spotrebiteľskom právnom vzťahu založenom z titulu úverovej zmluvy, prijal od neho nad rámec poskytnutého úveru peňažné plnenie, ktoré mu vzhľadom na absenciu údajov o RPMN nepatrielo. V konaní nebolo sporné, že pôvodnému žalobcovi (spotrebiteľovi) bola zo strany žalovaného poskytnutá suma 800 eur, pričom nad rámec tejto sumy zaplatil spotrebiteľ sumu 3243,20 eura a z toho sumu 1629,61 eura od dátumu 02.06.2013. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že všetky jednotlivé platby spotrebiteľa (presahujúce sumu 1629,61 eura) vykonané pred dňom 02.06.2013 sa premičali v dvojročnej subjektívnej premičacej dobe s poukazom na deň podania žaloby na súd - 02.06.2015 a vznesenú námietku premičania zo strany žalovaného. Odvolací súd sa s uvedeným posúdením súdu prvej inštancie stotožnil.

12. Námietku žalobcu o nesprávnom posúdení plynutia subjektívnej dvojročnej premičacej doby, považoval odvolací súd za nedôvodnú. Ako už bolo uvedené vyššie, pre začiatok plynutia subjektívnej premičacej doby je podľa odvolacieho súdu rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 67/2011). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pôvodný žalobca sa reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu už dňom, v ktorom zaplatil žalovanému sumu prevyšujúcu istinu úveru. Ak je plnenie bez právneho dôvodu poskytované postupne po čiastkových sumách, premičacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, keď

došlo k plneniu. Každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má tak svoj samostatný právny osud, premlčuje sa samostatne a samostatne sa tiež posudzuje prípadné omeškanie s jej vydaním. Tvrdenie žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa spotrebiteľ (subjektívne) dozvedel až po prvej porade so svojim právnym zástupcom, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na uznesenie NS SR zo dňa 22.05.2019 sp.zn. 8Cdo/163/2018, v ktorom sa zaoberal rovnakou právnou otázkou plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá bola založená na zhodných skutkových okolnostiach. Dovolací súd v tomto rozhodnutí poukázal na to, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. apríla 2018 sp.zn. 5Co/433/2017 na odvolanie žalovanej zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Odvolací súd mal za to, že tvrdenie žalobcu (spotrebiteľa), že o bezdôvodnom obohatení sa (subjektívne) dozvedel až po porade so svojim zástupcom 9. septembra 2014, treba považovať za zjavne účelové, lebo sa reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu už dňom, v ktorom zaplatil sumy prevyšujúce istinu. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí uvádza: „Pri posúdení právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie vedené pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017, ktoré uvádza aj žalobca. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017 osobitne poukázal na tú časť odôvodnenia rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo/67/2017, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“. Pokiaľ žalobca poukazuje na opačný právny záver, ktorý by mal byť uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedenom po sp.zn. 5 Cdo/121/2009, dovolací súd uvádza (ako už uviedol v rozhodnutí pod sp.zn. 3Cdo/169/2017), že v tomto dospel najvyšší súd k obdobným právnym záverom, a to, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ (poznámka dovolacieho súdu: teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie). Na uvádzaných právnych záveroch o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení založil svoje rozhodnutie aj odvolací súd, konkrétne ako vyplýva z bodu 14. jeho odôvodnenia.“

13. V zmysle uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.05.2019 sp.zn. 8Cdo/163/2018, odvolací súd prijal záver, že odvolacia námietka žalobcu o začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie je dôvodná.

14. Žalobca ako odvolací dôvod namietal aj nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v nepreskúmateľnosti, v nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/141/2017 z 30. 08. 2018). Právo na spravodlivý proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie obsahuje

skutkové zistenia, právne normy aplikované súdom prvej inštancie a právne posúdenie, pre ktoré nemožno konštatovať nepreskúmateľnosť rozsudku, a tým vadu konania majúcu za následok odňatie práva na spravodlivý proces.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku, ako aj výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu v odvolacom konaní žiadne nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).